Agatha Christie

Păpușa croitoresei

Păpuşa stătea în fotoliul mare de catifea. Nu era prea multă lumină în cameră; cerul Londrei era întunecat, în atmosfera cenuşiu-verzuie, scoarțele, draperiile şi preşurile de culoarea sălciei, toate se armonizau unele cu altele. Şi păpuşa se integra. Stătea lungită, inertă, lăfăindu-se în hainele ei de catifea verde, cu pălărie de catifea şi chipul pictat. Era păpuşa favorită care împodobea saloanele femeilor bogate, păpuşa ce se răsfăța lângă telefon sau printre pernele de pe divan. Şedea tolănită acolo, mereu lipsită de viață şi, totuşi, ciudat de însuflețită. Arăta ca un produs decadent al secolului XX.

Sybil Fox, intrând grăbită cu nişte tipare şi o schiță, privi păpuşa cu un uşor sentiment de surpriză şi uimire. Se întreba, dar ce se întreba nu ajungea şi să exprime. În schimb, se gândi în sinea ei: „Ce s-o fi întâmplat cu tiparul de catifea albastră? Unde l-am pus? Sunt sigură că l-am avut acum o clipă". Ieşi pe palier şi strigă spre camera de lucru:

— Elspeth, Elspeth, e la tine tiparul albastru? Doamna Fellows-Brown trebuie să sosească într-o clipă!

Intră din nou şi aprinse lumina. Se uită iar la păpuşă. „Unde naiba, ah, uite-l". Ridică tiparul de unde-l scăpase de fapt. Afară se auzi obişnuitul scârțâit al liftului care se oprea în dreptul palierului şi, de îndată, doamna Fellows-Brown, însoțită de pechinezul ei, intră

Agatha Christie

Păpuşa croitoresei

Păpuşa stătea în fotoliul mare de catifea. Nu era prea multă lumină în cameră; cerul Londrei era întunecat, în atmosfera cenuşiu-verzuie, scoarţele, draperiile şi preşurile de culoarea sălciei, toate se armonizau unele cu altele. Şi păpuşa se integra. Stătea lungită, inertă, lăfăindu-se în hainele ei de catifea verde, cu pălărie de catifea şi chipul pictat. Era păpuşa favorită care împodobea saloanele femeilor bogate, păpuşa ce se răsfăţa lângă telefon sau printre pernele de pe divan. Şedea tolănită acolo, mereu lipsită de viaţă şi, totuşi, ciudat de însufleţită. Arăta ca un produs decadent al secolului XX.

Sybil Fox, intrând grăbită cu nişte tipare şi o schiţă, privi păpuşa cu un uşor sentiment de surpriză şi uimire. Se întreba, dar ce se întreba nu ajungea şi să exprime. În schimb, se gândi în sinea ei: „Ce s-o fi întâmplat cu tiparul de catifea albastră? Unde l-am pus? Sunt sigură că l-am avut acum o clipă”. Ieşi pe palier şi strigă spre camera de lucru:

— Elspeth, Elspeth, e la tine tiparul albastru? Doamna Fellows-Brown trebuie să sosească într-o clipă!

Intră din nou şi aprinse lumina. Se uită iar la păpuşă. „Unde naiba, ah, uite-l”. Ridică tiparul de unde-l scăpase de fapt. Afară se auzi obişnuitul scârţâit al liftului care se oprea în dreptul palierului şi, de îndată, doamna Fellows-Brown,

însoţită de pechinezul ei, intră pufăind în cameră asemenea sâcâitorului tren local care opreşte într-o gară de pe parcurs.

— Are să toarne cu găleata, spuse ea, pur şi simplu, să toarne!

Îşi aruncă mănuşile şi o blană. Apăru şi Alicia Coombe. Nu mai venea oricând în ultimul timp, numai când soseau oaspeţi deosebiţi şi doamna Fellows-Brown era o astfel de clientă.

Elspeth, supraveghetoarea atelierului, aduse rochia şi Sybil i-o trase pe cap doamnei Fellows-Brown.

— Poftiţi, zise ea, cred că vine bine. Da, e într-adevăr, reuşită.

Doamna Fellows-Brown se întoarse într-o parte şi se uită în oglindă.

— Trebuie să-ţi spun că rochiţele tale îmi micşorează fundul.

— Sunteţi mult mai subţire decât acum trei luni, o asigură Sybil.

— Nici vorbă, zise doamna Fellows-Brown, deşi recunosc că arăt aşa. E ceva în felul cum croieşti care îmi micşorează fundul. Arăt de parcă nici nu l-aş avea – vreau să spun doar unul cum îl au majoritatea. Oftă şi-şi mângâie cu grijă partea ce o necăjea a anatomiei sale. Întotdeauna mi-am făcut probleme, zise ea. Sigur, ani de zile, l-am putut ascunde, ştiţi, ridicându-mi în faţă bustul. Da, dar acum, nu mai pot face aşa pentru că am şi burtă şi fund. Vedeţi, nu-ţi poţi ascunde ambele părţi, nu-i aşa?

Alicia Coombe zise:

— Ar trebui să le vedeţi pe unele dintre clientele mele!

Doamna Fellows-Brown se învârtea încolo şi încoace.

— Să ai burtă e mai rău decât să ai fund, zicea ea. Se vede mai bine. Sau poate ţi se pare, pentru că, atunci când stai de vorbă cu oamenii eşti cu faţa la ei şi, în momentul acela, ei nu-ţi pot vedea fundul, dar îţi observă burta. În orice caz, am hotărât să-mi strâng burta şi să las fundul în pace. Îşi

răsuci gâtul şi mai tare şi apoi se repezi deodată: o, păpuşa aia a voastră! Mă face să mă treacă toţi fiorii. De când o aveţi?

Sybil se uită nesigură către Alicia Coombe, care arăta uimită şi oarecum tristă.

— Nu ştiu exact… De câtva timp, cred… Niciodată nu ţin minte. E îngrozitor acum… Pur şi simplu, nu ţin minte. Sybil, de când o avem?

Sybil spuse scurt:

— Nu ştiu!

— Ei bine, repetă doamna Fellows-Brown, mă face să mă înfior. Ciudat! Se uită, ştiţi, ca şi cum ne-ar studia pe toate şi ar râde între mânecile alea de catifea. Aş scăpa de ea dacă aş fi în locul vostru. Se scutură cuprinsă de teamă, după care reveni la detaliile de croitorie. Să-şi scurteze sau nu mânecile cu vreun inci? Dar lungimea? Când toate aceste probleme importante au fost soluţionate în mod satisfăcător, doamna Fellows-Brown îşi îmbrăcă hainele cu care venise şi se pregăti să plece. Cum trecea pe lângă păpuşă, îşi întoarse capul.

— Nu, zise ea, nu-mi place păpuşa asta. Arată parcă ar fi dintre ai casei. Nu e sănătos.

— Ce-o fi vrut să spună? Întrebă Sybil, după ce doamna Fellows-Brown coborî treptele. Înainte ca Alicia Coombe să aibă răgazul de a răspunde, doamna Fellows-Brown se întoarse, băgându-şi capul pe uşă.

— Doamne Sfinte, am uitat cu totul de Fou Ling. Unde eşti iubiţelule? Dar n-aş fi crezut vreodată!

Rămase cu gura căscată, ca şi celelalte două femei. Pechinezul stătea lângă fotoliul de catifea verde, cu ochii aţintiţi la păpuşa fără viaţă, tolănită pe el. Nu era nici o expresie, nici de plăcere, nici de furie, pe mutrişoara lui, numai ochi. El doar o privea.

— Haide, dragul mamei, îl chemă doamna Fellows-Brown.

Dragul mamei nu-i acorda nici o atenţie.

— Se face pe zi ce trece mai neascultător, remarcă doamna Fellows-Brown, cu aerul uneia care cunoaşte gradele de comparaţie ale acestei calităţi. Haide, Fou Ling, cuţu-cuţu, fustângiule!

Fou Ling îşi întoarse puţin capul spre stăpâna sa, după care, cu dispreţ, îşi reluă contemplarea păpuşii.

— Ea l-a impresionat cu siguranţă, opină doamna Fellows-Brown. Nu cred că a observat-o până acum. Nici eu. Era aici ultima dată când am venit?

Celelalte două femei se uitau una la alta. Acum Sybil era încruntată şi Alicia Coombe răspunse, ridicând din sprâncene:

— Vă spun că nu mai am ţinere de minte de la o vreme. De când e la noi, Sybil?

— De unde o aveţi? Întrebă doamna Fellows-Brown. Aţi cumpărat-o?

— O, nu! Alicia Coombe păru oarecum şocată de idee. O, nu. Cred… Cred că mi-a dăruit-o cineva. Clătină din cap. E înnebunitor, exclamă ea. Absolut înnebunitor, când totul îţi iese din minte exact în momentul în care s-a întâmplat.

— Hai, nu te prosti, Fou Ling, se răţoi doamna Fellows-Brown. Haide, am să te iau în braţe.

— Şi-l ridică. Fou Ling lătră protestând viguros. Părăsiră camera, Fou Ling cu capul întors peste umărul său pufos, privind încă cu intensă atenţie păpuşa din fotoliu…

— Păpuşa aia de-acoio, zise doamna Groves, pe cinstite, mă înfioară, chiar aşa!

Doamna Groves era femeia de servici. Tocmai spălase duşumeaua pe mijloc, înspre uşă. Acum se ridicase şi ştergea încet praful în jurul camerei.

— Nostimă treabă, spuse doamna Groves, niciodată nu i-am luat seama cu adevărat până ieri. Şi deodată mă izbi brusc, cum s-ar zice.

— Nu-ţi place? O întrebă Sybil.

— Vă spun, doamnă Fox, mă face să mă înfior, se plânse servitoarea. Nu e firească, dacă mă înţelegeţi ce vreau să

spun. Picioarele alea lungi care-i atârnă, felul în care şade acolo şi privirea şireată. Ceva nu este sănătos, asta-i părerea mea!

— Niciodată n-ai spus aşa ceva despre ea, remarcă Sybil.

— Vă repet, n-am observat-o niciodată… Până azi-dimineaţă. Sigur că ştiu că e aici de câtva timp dar… Se opri şi o expresie de uimire se întipări pe faţa sa. E ca un lucru pe care-1 visezi noaptea!

Îşi strânse mai multe lucruri de făcut curăţenie, părăsi camera de probă şi traversă palierul spre încăperea din partea cealaltă.

Sybil se uită la păpuşa relaxată. O expresie de uimire crescândă i se putea citi pe faţă. Alicia Coombe intră şi Sybil se întoarse brusc.

— Domnişoară Coombe, de când ai creatura asta?

— Ce, păpuşa? Draga mea, ştii că nu-mi reamintesc lucrurile. Ieri – e aşa o prostie!

— Plecasem la conferinţa aceea şi abia mersesem jumătate de drum pe stradă când, deodată, mi-am dat seama că nu aveam idee unde mă duceam. M-am gândit şi tot m-am gândit. În cele din urmă, mi-ara zis că trebuie să fie Fortnums. Ştiam că era ceva pe care vroiam să-l iau de la Fortnums. Ei bine, n-o să-ţi vină să crezi, abia după ce m-am întors acasă şi mi-am băut ceaiul, mi-am reamintit de conferinţă. Desigur, am auzit de multe ori că oamenii devin senili cu cât înaintează în vârstă, dar mie mi se întâmplă mult prea repede. Acum am uitat unde mi-am pus geanta, ca şi ochelarii. Unde am pus ochelarii ăia? Îi aveam acum o clipă… Citeam ceva în „The Times”.

— Ochelarii sunt aici, pe şemineu, spuse Sybil,întinzându-i. De unde ai păpuşa? Cine ţi-a dat-o?

— Nici asta nu-mi amintesc, răspunse Alicia Coombe. Cineva mi-a dat-o sau mi-a trimis-o, cred… Oricum, pare să se asorteze foarte bine cu camera, nu-i aşa?

— Chiar foarte bine, fu de acord Sybil. Nostim e faptul că nu-mi pot reaminti când am observat prima dată aici.

— Acum nu te lua după mine, îi reproşă Alicia Coombe. În fond, eşti încă tânără.

— Dar zău, domnişoară Coombe, nu-mi amintesc. Vreau să zic, m-am uitat ieri la ea şi mi s-a părut că are ceva, aşa cum spune doamna Groves, care ţi dă fiori. Şi apoi mi-a trecut prin cap că mai gândisem astfel şi am încercat să-mi amintesc când am simţit prima dată aşa şi, ei bine, nu mi-am putut aduce aminte de nimic!

Într-un fel, era ca şi cum n-aş fi văzut-o niciodată mai înainte, numai că nu simţeam în modul acesta, aveam sentimentul că era de mult timp aici şi că eu doar n-o observasem.

— Poate c-a venit într-o zi pe fereastră pe o coadă de mătură, glumi Alicia Coombe. Oricum, acum, aici e locul ei. Se uită împrejur. Nici nu ţi-ai putea imagina camera fără ea, nu-i aşa?

— Aşa-i, recunoscu Sybil uşor înfiorată, dar mai degrabă aş dori să pot.

— Să poţi ce?

— Să-mi închipui camera fără ea.

— O să ne ţicnim cu toatele din cauza păpuşii ăsteia? Întrebă Alicia Coombe supărată. Ce nu vă place la biata de ea? Arată ca o varză stricată, dar poate, adăugă ea, e din cauză că nu mi-am pus ochelarii. Şi-i puse la ochi şi se uită hotărâtă la păpuşă. Da, recunoscu ea, înţeleg ce vrei să spui. Îţi dă puţin fiori… Arată tristă dar, cum să zic, şireată şi destul de hotărâtă.

— Nostim, îi aminti Sybil, că doamna Fellows-Brown şi-a manifestat în mod atât de violent faptul că nu-i place.

— Ea e una căreia nu-i pasă niciodată să spună ce gândeşte, observă Alicia Coombe.

— Dar e ciudat, insistă Sybil, că păpuşa asta i-a lăsat o aşa impresie.

— Ştii, uneori, oamenilor le displac, dintr-odată, unele lucruri.

— Poate, zise Sybil râzând, că păpuşa asta n-a fost aici niciodată până ieri… Poate că, aşa cum spui, a intrat în zbor pe fereastră şi s-a aşezat în fotoliu.

— Nu, o contrazise Alicia Coombe, sunt sigură că e de mai mult timp. Poate că a devenit vizibilă abia ieri.

— Ăsta-i şi sentimentul meu, adăugă Sybil, că e aici de câtva timp… Dar, totodată, nu-mi reamintesc s-o fi văzut cu adevărat până ieri.

— Hai dragă să ne oprim acum, se hotărî Alicia Coombe brusc. Mă faci să mă simt ciudat şi să mă treacă fiori pe spinare. N-ai de gând să inventezi o mulţime de chestii supranaturale despre creatura asta, nu-i aşa?

Apucă păpuşa, o scutură, îi aranjă umerii şi-o puse într-un alt fotoliu. Imediat, păpuşa se întinse uşor şi se relaxă.

— N-are nici urmă de viaţă în ea, conchise Alicia Coombe privind cu atenţie păpuşa. Şi totuşi, într-un fel nostim, pare vie, nu-i aşa?

— Oo, m-a speriat de-a binelea, exclamă doamna Groves, când se duse prin camera de Scut probă pentru a şterge praful. Aşa o sperietură că n-aş mai vrea să calc vreodată în cabina de probă.

— Ce te-a speriat de-a binelea? Întrebă domnişoara Coombe, care stătea la un birou în colţ, ocupată cu diferite note de plată: „Femeia asta, adăugă ea mai mult pentru sine decât pentru doamna Groves, crede că îşi poate face, în fiecare an, două rochii de seară, trei rochii de cocteil şi un taior fără să-mi plătească un penny pentru ele! Zău, unii oameni”…

— E vorba de păpuşa aia, spuse doamna Groves.

— Ce, iar cu păpuşa noastră?

— Da, stă acolo la birou, ca o fiinţă omenească. Oo, m-am speriat de-a binelea!

— Ce tot spui?

Alicia Coombe se ridică, traversă camera, palierul şi intră în cealaltă încăpere, cea de probă. Era un mic birou

Sheraton într-un colţ şi la el, stând rezemată pe scaun, cu lungile ei braţe pe mapă, se afla păpuşa.

— Se pare că cineva vrea să se distreze, zise Alicia Coombe. I-a venit s-o aşeze în felul ăsta. Adevărat, pare destul de naturală. Sybil Fox cobora pe trepte, în momentul acesta, ducând o rochie care urma să fie probată în dimineaţa aceea.

— Vino aici, Sybil. Uită-te la păpuşa noastră cum stă la biroul meu personal şi scrie acum scrisori.

Cele două femei o priveau.

— Zău, zise Alicia Coombe, e prea ridicol! Mă întreb cine-a proptit-o acolo aşa? Tu?

— Nu, n-am făcut-o eu, răspunse Sybil. Trebuie să fi fost una dintre fetele de sus.

— Zău că e un soi de glumă proastă, remarcă Alicia Coombe.

Luă păpuşa de la birou şi-o aruncă înapoi pe sofa.

Sybil aşează cu grijă rochia pe un scaun şi apoi se duse în atelier.

— Ştiţi păpuşa, începu ea, păpuşa de catifea din camera domnişoarei Coombe, din camera de probă?

Supraveghetoarea şi trei fete ridicară privirea.

— Da, domnişoară, sigur că o ştim.

— Cine a aşezat-o dimineaţa asta la birou din glumă?

Cele trei fete se uitau la ea, apoi Elspeth, supraveghetoarea, zise:

— S-o aşez la birou? Eu n-am făcut-o.

— Nici eu, spuse una dintre fete. Tu ai făcut-o, Marlene?

Marlene dădu din cap negativ.

— Elspeth, ai vrut să te distrezi?

— Nici vorbă, răspunse Elspeth, o femeie sobră, care arăta, ca şi cum avea întotdeauna gura plină cu ace cu gămălie. Am destulă treabă de făcut decât să mă joc cu păpuşi şi să le aşez la birouri.

— Uite ce e, spuse Sybil şi, spre surpriza ei, vocea îi tremura uşor. A fost… A fost o glumă destul de bună, numai

că aş vrea să ştiu cine a făcut-o.
Cele trei fete se supărară.
— V-am spus, doamnă Fox. Niciuna dintre noi n-a făcut-o, nu-i aşa Marlene?
— Eu n-am făcut-o, confirmă Marlene; dacă Nellie şi Margaret spun că nici ele n-au făcut-o, ei bine, atunci niciuna dintre noi nu-i de vină.
— Aţi auzit ce-am avut de spus, adăugă Elspeth. Dar, ce-i ce toate astea, doamnă Fox?
— Poate că a fost doamna Groves, spuse Marlene.
Sybil dădu din cap:
— Nu putea să fie doamna Groves. A speriat-o de-a binelea.
— Am să vin să văd cu ochii mei, spuse Elspeth.
— Acum nu mai e acolo, zise Sybil. Domnişoara Coombe a luat-o de la birou şi a aruncat-o înapoi pe sofa. Ei bine.
— Făcu o pauză – ceea ce vreau să spun e că cineva trebuie s-o fi aşezat în scaunul de la birou, gândindu-se că e nostim. Aşa cred. Şi… Şi nu văd de ce n-ar recunoaşte.
— V-am spus de două ori, doamnă Fox, interveni Margaret. Nu înţeleg de ce continuaţi să ne acuzaţi de minciună. Niciuna dintre noi n-ar face o prostie ca asta.
— Îmi pare rău, zise Sybil, n-am vrut să vă supăr. Dar… Dar cine altcineva ar fi putut s-o facă?
— Poate că s-a ridicat şi s-a dus singură, chicoti Marlene.
Pentru nu ştiu ce motiv, Sybilei nu-i plăcu ideea.
— O, toate-s nişte prostii, zise şi se retrase.
Alicia Coombe fredona ceva destul de vesel. Se uita prin cameră.
— Mi-am pierdut ochelarii din nou, dar nu prea contează. Deocamdată nu vreau să văd nimic. Necazul e, însă, că atunci când nu vezi mai deloc, ca mine şi ţi-ai pierdut ochelarii, dacă nu ai o altă pereche pe care să ţi-o pui ca să te ajute să-i găseşti, atunci nu le dai de urmă pentru că nu poţi vedea.
— Îi caut eu, se oferi Sybil. Ia-ţi avut acum o clipă.

— M-am dus în camera cealaltă când tu ai fost în atelier. Cred că i-am luat acolo cu mine.

Se duse spre cealaltă cameră.

— Aşa mă plictiseşte, spuse Alicia Coombe. Vreau să continui cu notele astea de plată. Cum să fac dacă n-am ochelarii?

— Mă duc sus să vă aduc a doua pereche din dormitor, hotărî Sybil.

— În prezent nu mai am o a doua pereche, spuse Alicia Coombe.

— De ce; ce s-a întâmplat cu ei?

— Cred că i-am pierdut ieri când am ieşit în oraş să iau masa de prânz. Am telefonat de acolo şi am mai telefonat şi din două magazine în care am intrat.

— O, dragă, spuse Sybil, cred că va trebui să ai trei perechi.

— Dacă aş avea trei perechi de ochelari, comentă Alicia Coombe, mi-aş petrece întreaga viaţă căutând una sau alta. Cred că cel mai bine e să ai numai una singură. Atunci trebuie s-o cauţi până o găseşti.

— Bine, trebuie să fie undeva, zise Sybil. Nu te-ai îndepărtat de camerele astea. Cu siguranţă nu sunt aici, aşa că trebuie să-i fi scos în camera de probă.

Se întoarse, se uită cu atenţie împrejur. În cele din urmă, cu o ultimă idee, ridică păpuşa de pe sofa.

— I-am găsit, strigă ea.

— O, unde erau, Sybil?

— Sub preţioasa noastră păpuşă. Cred că i-ai aruncat când ai pus-o înapoi pe sofa.

— Ba nu. Sunt sigură că nu-i aşa.

— O, exclamă Sybil exasperată. Atunci cred că păpuşa i-a luat şi îi ascundea de dumneavoastră!

— Ştii, răspunse Alicia, uitându-se gânditoare la păpuşă, zău că nu i-am pus lângă ea. Păpuşa pare foarte inteligentă, nu-i aşa, Sybil?

— Nu-mi place faţa ei, răspunse Sybil. Arată ca şi cum ar şti ceva pe care noi îl ignorăm.

— Nu ţi se pare că într-un fel e tristă şi drăgălaşă? Întrebă Alicia Coombe pledând în favoarea păpuşii, dar fără convingere.

— Nu mi se pare câtuşi de puţin drăgălaşă, o contrazise Sybil.

— Nu… Poate că ai dreptate… O, bine, să ne întoarcem la treburile noastre. Lady Lee va sosi peste zece minute. Vreau numai să termin notele astea de plată şi să le trimit la poştă.

— Doamnă Fox, doamnă Fox?

— Da, Margaret, răspunse Sybil. Ce e?

Sybil se întinsese peste masă ca să taie o bucată de şaten.

— O, doamnă Fox, e din nou păpuşa aia. Am dus rochia cafenie, cum aţi spus şi păpuşa stă din nou la birou. Şi n-am aşezat-o eu, niciuna dintre noi. Vă rog, doamnă Fox, serios că noi n-am face aşa ceva.

Sybilei îi alunecă foarfeca din mână.

— Uite, spuse ea supărată, uite că am tăiat prost. Bine, nu-i nimic, îndrept eu. Acum, ce-i cu păpuşa?

— Stă din nou la birou.

Sybil se duse iarăşi în camera de probă. Păpuşa stătea ia birou exact ca mai înainte.

— Eşti foarte hotărâtă, nu-i aşa? I se adresă Sybil păpuşii.

O înşfăca şi o puse înapoi pe sofa.

— Asta ţi-e locul, fetiţo, zise ea. Să stai aici.

Se îndreptă spre cealaltă cameră.

— Domnişoară Coombe!

— Da, Sybil?

— Cineva îşi bate joc de noi. Păpuşa stătea din nou la birou.

— Cine crezi că poate fi?

— Trebuie să fie una dintre cele trei fete. Zise Sybil, îşi închipuie că e nostim. Bineînţeles că toate se jură pe sfânta cruce că n-o fac ele.

— Cine crezi că e – Margaret?

— Nu, nu cred că e Margaret. Arăta cam ciudat când a venit şi mi-a spus. S-ar putea să fie Marlene, care tot chicoteşte.

— Oricum e o mare prostie pe care o face.

— Bineînţeles, e o idioţenie. Dar, adăugă Sybil supărată, am de gând să-i pun capăt.

— Ce-ai de gând să faci?

— O să vedeţi, răspunse Sybil.

Seara când plecă, închise camera de probă.

— Închid uşa asta, zise ea, şi iau cheia cu mine.

— O, înţeleg, zise Alicia Coombe, cu un uşor aer amuzat. Începi să crezi că eu sunt, nu-i aşa? Crezi că sunt atât de distrată încât intru acolo şi mă gândesc să scriu la birou, dar în schimb iau păpuşa şi o aşez să scrie în locul meu. La asta te gândeşti? Şi apoi uit totul!

— Ar fi o posibilitate, recunoscu Sybil. Dar, oricum, vreau să fiu sigură că nu ni se joacă nici o festă proastă la noapte.

În dimineaţa următoare, cu buzele strânse, primul lucru pe care-l făcu Sybil când sosi a fost să deschidă uşa camerei de probă şi să intre. Doamna GroveS. Cu o expresie necăjită, cu o perie cu coadă pentru şters pardoseala şi o cârpă de praf o aştepta pe palier.

— Acum o să vedeţi! Spuse Sybil.

Apoi se dădu înapoi cu o uşoară exclamaţie de uimire.

Păpuşa stătea la birou.

— Ooo! Făcu doamna Groves în spatele ei. E straniu! Asta e. Vai, doamnă Fox, arătaţi cam paiidă, ca şi cum v-aţi speriat. Aveţi nevoie de câteva picături de ceva. Are domnişoara Coombe ceva picături pe sus, nu ştiţi?

— Mă simt bine, zise Sybil.

Se îndreptă spre păpuşă, o ridică cu grijă şi traversă camera cu ea.

— Cineva v-a jucat din nou o festă, zise doamna Groves.

— Nu ştiu cum ar fi putut să mi-o joace de data asta, răspunse încet Sybil. Am închis uşa aseară. Ştii doar

singură că nimeni n-ar putea intra.
— Poate că cineva mai are o cheie, dori s-o ajute doamna Groves.
— Nu cred, răspunse Sybil. Niciodată nu ne-am bătut capul să închidem uşa asta. E o cheie din alea de modă veche şi există numai una.
— Poate se potriveşte cheia cealaltă – de la uşa de dincolo!
Imediat încerca'ă toate cheile, dar niciuna nu se potrivi la camera de probă.
— E ciudat, domnişoară Coombe, i se adresă Sybil, mai târziu, când luau masa împreună.
Alicia Coombe arăta destul de încântată.
— Draga mea, răspunse, cred că e aşa de extraordinar. Ar fi cazul să le scriem cercetătorilor din domeniul psihiatriei. Ştii, s-ar putea să trimită un specialist, un medium sau pe altcineva să vadă dacă are ceva deosebit camera.
— Nu prea vă pasă deloc, constată Sybil.
— De fapt, într-un fel mă cam distrează, răspunse Alicia Coombe. Crede-mă, la vârsta mea, e nostim când se întâmplă câte aşa ceva! Totuşi, nu, nu prea-mi place, adăugă pe gânduri. Adică, păpuşa aia se întrece cu măsura, nu-i aşa?
În seara aceea, Sybil şi Alicia Coombe închiseră din nou uşa.
— Încă mai cred că cineva ar putea să facă o glumă şi atât, deşi, nu prea înţeleg de ce? Se întrebă Sybil.
— Crezi că va fi la birou din nou mâine dimineaţă? Se interesă Alicia.
— Da, aşa cred, se înfioră Sybil.
Dar s-au înşelat. Păpuşa nu era la birou. În schimb, era pe pervaz, uitându-se afară pe stradă. Şi iar avea o poziţie de o deosebită naturaleţe.
— E o prostie înfiorătoare, nu-i aşa? Zise Alicia Coombe, în timp ce serveau la repezeală un ceai în după-amiaza aceea. De comun acord se hotărâseră să nu-l bea, ca de obicei, în

camera de probă, ci în încăperea proprie, de vizavi, a doamnei Coombe.

— Prostie, în ce sens?

— Adică, e ceva de care nu te poţi lega. E doar o păpuşă pe care o găseşti mereu în alt loc.

Pe zi ce trecea, observaţia aceasta se dovedea a fi cât se poate de adevărată. Acum, păpuşa se muta nu numai în timpul nopţii. Ori de câte ori intrau în camera de probă, după ce lipsiseră doar câteva minute, puteau găsi păpuşa în alt loc. O lăsau pe sofa şi o descopereau în fotoliu. Apoi se aşeza pe un alt scaun. Alteori, stătea pe cel de la fereastră sau de la birou.

— Se mută după cum îi place, constată Alicia Coombe. Şi cred, Sybil, că asta o amuză.

Cele două femei stăteau uitându-se jos la silueta inertă, tolănită, din catifea, cu faţa de mătase pictată.

— Câteva bucăţele de catifea, mătase şi puţină vopsea – asta-i tot, zise Alicia Coombe. Vorbea supărată. Ştii, am putea, da, am putea să ne descotorosim de ea.

— Ce înţelegeţi prin a ne descotorosi de ea? O întrebă Sybil. O spunea pe un ton speriat.

— Ei bine, îi explică Alicia Coombe, am putea-o arunca în foc, dacă s-ar face foc. Vreau să zic s-o ardem ca pe o vrăjitoare… Sau, pur şi simplu, zise pe un ton indiferent, am putea s-o punem în lada cu gunoi.

— Nu cred că merge, se îndoi Sybil. Cineva o va lua, probabil, şi ne-o va aduce înapoi.

— Sau s-o trimitem undeva, continuă Alicia Coombe. La una din societăţile acelea care ne scriu mereu şi ne cer câte ceva pentru a vinde sau a organiza un bazar. Cred că-i cea mai bună idee.

— Nu ştiu… Spuse Sybil. Mi-ar fi cam frică să fac asta.

— Frică?

— Da, pentru că s-ar putea întoarce!

— Adică, să se întoarcă aici?

— Da!

— Ca un porumbel călător?
— Da, aşa cred!
— Îmi închipui că nu ne-am scrântit, nu? Se răsti Alicia Coombe. Poate că m-am ramolit de tot şi tu îţi baţi joc de mine, aşa-i?
— Nu, se scuză Sybil. Dar am sentimentul înfricoşător şi neplăcut, un sentiment nesuferit că ea e prea puternică pentru noi.
— Ce? Grămada aia de cârpe?
— Da, grămada aia groaznică de cârpe neînsufleţite. Pentru că, vedeţi, ea e aşa de hotărâtă!
— Hotărâtă?
— Să facă ce vrea! Asta-i camera ei acum…
— Da, o aprobă Alicia Coombe, aşa e, zău! De fapt, a fost întotdeauna, dacă stai şi te gândeşti – culorile şi toate celelalte… Se potriveşte aici sau, mai bine zis, camera asta i se potriveşte ei, sublinie croitoreasa cu o nuanţă de enervare în glas; e pur şi simplu absurd când o păpuşă vine şi pune stăpânire pe lucruri în felul acesta. Ştii, doamna Groves nU mai vrea să intre să cureţe.
— Spune că îi e frică de păpuşă?
— Nu, doar caută tot felul de tertipuri ca să se scuze. Apoi, Alicia adăugă cuprinsă de panică: ce ne facem, Sybil? Mă deprimă. N-am mai fost în stare să desenez nici un model în ultimele săptămâni.
— Iar eu nu pot să mă concentrez să croiesc aşa cum trebuie, mărturisi Sybil. Fac tot soiul de greşeli prosteşti. Poate, zise ea nesigură, ideea dumneavoastră de a scrie cercetătorilor din domeniul psihiatriei s-ar dovedi bună.
— Ne-ar considera două proaste, pufni Alida Coombe. N-am vorbit în mod serios. Nu, cred că trebuie să continuăm până…
— Până când?
— O, nu ştiu, râse, în neştire, Alicia.
Când veni a doua zi, Sybil găsi închisă uşa de la camera de probă.

— Domnişoară Coombe, cheia e la dumneavoastră? Aţi închis-o aseară?

— Da, zise Alicia Coombe. Am închis-o şi va rămâne aşa!

— Dar de ce?

— Pentru că am renunţat la cameră. Poate să-l rămână păpuşii. N-avem nevoie de două. Vom face probele aici.

— Dar e propriul dumneavoastră salon!

— Ei bine, nu mai am nevoie de eL Am un dormitor foarte drăguţ. Pot să-l transform în cameră de zi, nu-i aşa?

— Vreţi să spuneţi că nu veţi mai intra niciodată în camera de probă, întrebă Sybil, fără să-i vină să creadă.

— Întocmai!

— Dar, cum rămâne cu făcutul curăţeniei? O să ajungă într-o stare deplorabilă.

— Las-o! Hotărî Alicia Coombe. Dacă locul acela suferă de dragul unei păpuşi, foarte bine, să rămână în posesia ei. Şi să-şi facă singură ordine în cameră. Apoi adăugă: să ştii că ne urăşte!

— Cum adică? Păpuşa ne urăşte? Întrebă Sybil.

— Da, o asigură Alicia. Nu ştiai? Trebuia să-ţi fi dat seama. Să fi observat când te uitai la ea.

— Adevărat, recunoscu Sybil gânditoare. Îmi închipui că mi s-a părut că simt tot timpul asta – că ne urăşte şi vrea să plecăm de aici.

— E un lucruşor răutăcios, zise Alicia Coombe. Oricum, poate să fie mulţumită acum.

După aceea, evenimentele s-au desfăşurat mai paşnic. Alicia Coombe îşi anunţă personalul că a renunţat să mai folosească, deocamdată, camera de probă; zise că erau prea multe camere de curăţat şi desprăfuit.

Dar o surprinse pe una dintre lucrătoare spunându-i alteia, în seara aceleeaşi zile: „Chiar e într-o ureche, domnişoara Coombe acum. Întotdeauna mi s-a părut puţin ciudată, după felul cum pierde şi uită lucrurile. Dar asta le-a întrecut pe toate, nu-i aşa? I-a căzut cu tronc păpuşa aia”! Cealaltă fată exclamă: „Ooo, doar nu crezi că e, cu

adevărat, alături cu drumul? Ar putea să ne înjunghie sau mai ştiu eu?”

Trecură pălăvrăgind şi Alicia se îndreptă în scaun plină de indignare. „Chiar să sunt într-o ureche”! Se gândi ea, după care adăugă tristă: „Dacă n-ar fi Sybil, m-aş crede şi eu alături cu drumul. Dar şi eu şi Sybil şi chiar doamna Groves – pare să fie ceva la mijloc. Dar nu înţeleg cum se va termina?”

Trei săptămâni mai târziu, Sybil îi spuse Aliciei Coombe:

— Trebuie să intrăm o dată în camera aia.

— De ce?

— Ei bine, cred că trebuie să fie într-o stare de mizerie. Moliile or fi intrat în lucruri şi chestii de astea. Ar fi cazul să ştergem praful şi să măturăm, după care o închidem la loc.

— Mai bine am ţine-o închisă şi nu ne-am duce acolo, fu de părere Alicia Coombe.

— Ştiţi, sunteţi chiar mai superstiţioasă decât mine, observă Sybil.

— Cred că sunt, răspunse Alicia. Am fost mult mai înclinată decât tine să cred în toate astea, dar, la început mi s-a părut emoţionant, într-un mod ciudat. Nu ştiu. Acum mi-e cam frică şi nu-mi vine să mai intru în odaia aia.

— Bine, eu vreau şi am să mă duc, se hotărî Sybil.

— Ştii ce-i cu tine? O întrebă Alicia Coombe. Eşti tare curioasă, asta-i tot?

— Aşa-i, sunt curioasă. Vreau să văd ce a făcut păpuşa.

— Cred, totuşi, că e mult mai bine s-o lăsăm în pace. De cum am plecat din cameră ea a fost mulţumită. Las-o în voia ei! Oftă exasperată. Vorbim numai prostii!

— Da, ştiu că vorbim prostii, dar dacă mi-aţi spune cum să procedez altfel, atunci, haideţi acum, daţi-mi cheia!

— Bine, bine!

— Cred că vă temeţi că-i dau drumul sau aşa ceva. Dar eu mă gândesc că e tipul care poate trece prin uşi sau ferestre.

Sybil deschise uşa şi intră.

— Ce teribil de ciudat! Exclamă ea.

— Ce-i ciudat? Întrebă Alicia Coombe, trăgând cu ochiul peste umărul ei.

— În cameră nu pare să fie deloc praf, nu-i aşa? Când te gândeşti că a stat închisă atâta timp…

— Da, e ciudat.

— Iat-o! Spuse Sybil.

Păpuşa era pe sofa. Nu stătea lungită în poziţia sa obişnuită, inertă. Şedea cu bustul ridicat, rezemată de o pernă. Avea aerul stăpânei casei care aşteaptă să primească oaspeţi.

— Deci, se simte ca la ea acasă, observă Alicia Coombe, nu-i aşa? Aproape că-mi vine să-mi cer scuze că am pătruns aşa.

— Să mergem, spuse Sybil.

Se dădu înapoi, trase uşa şi o încuie la loc.

Cele două femei se uitară una la alta.

— Aş vrea să ştiu, începu Alicia Coombe, de ce ne sperie aşa de tare…

— Doamne Sfinte, cine nu s-ar speria?

— În fond, ce se întâmplă? Nimic altceva decât faptul că un soi de păpuşă se plimbă prin cameră. Nici nu cred că e păpuşa însăşi, ci un poltergeist1.

— Asta-i o idee bună.

— Da, dar nu prea cred în ea. Trebuie să fie păpuşa.

— Sunteţi sigură că nu ştiţi de unde provine?

— N-am nici cea mai mică idee, spuse Alicia. Şi cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât sunt mai sigură că n-am cumpărat-o şi că nimeni nu mi-a dat-o. Cred că ea… Ea a venit uite aşa!

— Credeţi că va pleca vreodată?

— De fapt, zise Alicia, nu văd de ce ar face-o… Are tot ce-şi doreşte.

Dar se părea că păpuşa nu obţinuse tot ceea ce dorea. A doua zi, când Sybil intră în sala cu exponate, rămase cu gura căscată. Apoi îşi strigă patroana.

— Domnişoară Coombe, domnişoară Coombe, veniţi, vă rog, jos!

— Ce s-a întâmplat?

Alicia Coombe, care se trezise târziu, coborî şchiopătând puţin, pentru că suferea de reumatism la genunchiul drept.

— Ce ţi s-a întâmplat, Sybil?

— Uitaţi-vă! Uitaţi-vă ce-a făcut acum!

Rămaseră în pragul sălii cu exponate. Stând pe o sofa, rezemată comod pe un braţ al acesteia, se afla păpuşa.

— A ieşit, izbucni Sybil. A ieşit din cameră! Vrea şi sala asta!

Alicia Coombe se aşează lângă uşă.

— În cele din urmă, va dori tot atelierul.

— S-ar putea, încuviinţă Sybil.

— Animal obraznic, rău şi viclean, se adresă Alicia păpuşii, de ce vrei să ne necăjeşti peste tot? Nu avem nevoie de tine.

I se păru atât ei cât şi Sybilei că păpuşa se mişcă foarte încet. Era ca şi cum membrele i se relaxau şi mai mult. Un braţ lung şi-l pusese pe cel al sofalei şi faţa sa, pe jumătate ascunsă, arăta ca şi cum trăgea cu ochiul pe sub el. O privire şireată, răutăcioasă!

— Creatură oribilă! Exclamă Alicia. Nu o suport! Nu o mai suport!

Deodată, luând-o complet prin surprindere pe Sybil, se repezi în sală, apucă păpuşa, alergă spre fereastră, o deschise şi o aruncă afară, pe stradă. Sybil încremeni de groază.

— O, Alicia, nu trebuia să fi făcut asta. Sunt sigură că nu trebuia s-o fi făcut.

— N-am avut încotro. Pur şi simplu, nu mai suportam!

Sybil se duse lângă ea la fereastră. Pe trotuar, păpuşa zăcea cu faţa în jos, cu membrele inerte.

— Ai omorât-o! Şopti Sybil.

— Nu fi proastă… Cum să omor ceva făcut din bucăţele de catifea şi mătase. Nu e reală!

— E teribil de reală, o contrazise Sybil.

Abia îşi ţinu răsuflarea.

— Doamne Sfinte. Copilul acela…

O fetiţă mică, prost îmbrăcată, se aplecase asupra păpuşii de pe trotuar. Se uită de-a lungul străzii ce nu părea prea aglomerată în momentul acela al dimineţii, deşi era ceva trafic de vehicule; apoi, satisfăcut, copilul se aplecă, luă păpuşa şi traversă în fugă strada.

— Stai stai! Strigă Alicia.

Se întoarse către Sybil.

— Copilul ăla nu trebuie să ia păpuşa. Nu trebuie! Păpuşa e periculoasă, reprezintă Răul. Trebuie s-o oprim.

Nu ele o opriră. Ci traficul. În clipa aceea trei taxiuri veneau dintr-o direcţie şi două microbuze de marfă din cealaltă. Copilul fu prins în mijlocul drumului. Sybil se repezi jos pe scară cu Alicia Coombe după ea. Făcându-şi drum printre un microbuz şi un automobil, Sybil şi Alicia sosiră înainte ca fetiţa să se poată strecura până în partea opusă.

— Nu poţi să iei păpuşa asta, zise Alicia Coombe. Dămi-o înapoi!

Copilul se uită la ea. Era o fetiţă slăbuţă de vreo opt ani cu o privire uşor saşie. Se uita sfidător.

— De ce să ţi-o dau? Întrebă ea. Ai aruncat-o pe fereastră, aşa ai făcut, te-am văzut eu. Dacă i-ai făcut vânt pe fereastră, înseamnă că n-ai nevoie de ea, aşa că acum e a nea!

— Îţi voi cumpăra o altă păpuşă, îi promise convingător Alicia. Mergem la un magazin de jucării, oriunde îţi place şi am să-ţi cumpăr cea mai frumoasă păpuşă pe care o putem găsi. Dar, dă-mi-o înapoi pe asta!

— Nu vreau, răspunse copilul.

Braţele ei strânseră protector la piept păpuşa de catifea.

— Trebuie s-o dai înapoi, interveni Sybil. Nu este a ta.

Se întinse să ia păpuşa de la copil şi, în momentul acela, fetiţa o călcă pe picior, se întoarse şi ţipă la ele.

— Nu v-o dau! Nu v-o dau! Nu v-o dau! Ea este a mea. Eu o iubesc. Voi n-o iubiţi. Voi o urâţi. Dacă n-aţi fi urât-o, n-aţi fi aruncat-o pe fereastră. Eu o iubesc, aşa vă spun şi asta vrea ea. Ea vrea să fie iubită.

Ş-apoi, ca un ţipar, alunecând printre vehicole, copilul traversă strada, o luă pe o alee şi dispăru înainte ca cele două femei mai în vârstă să se hotărască să-şi croiască drum printre maşini şi s-o urmărească.

— A dispărut, spuse Alicia.

— A spus că păpuşa dorea să fie iubită, spuse Sybil.

— Poate, adăugă Alicia,poate că asta şi-a dorit tot timpul… Să fie iubită…

În mijlocul traficului din Londra, cele două femei înfricoşate se uitau încremenite una la alta.

SFÂRŞIT

1 (germ.) În spiritism, nume dat unui presupus agent, responsabil pentru manifestări ca răsturnarea mobilei, spargerea vaselor; fantomă zgomotoasă.